

JÄRLA MAGAZINET

Tranan på Toppen!

Tillbaka till naturen

av Åke Andersson

Läste i bladet att cocooning och natur är den nya trenden för 90-talet. Det visar ju bara än tydligare att trender sällan är något nytt utan bara repetition av gamla företeelser. Fast när farmor och farfar bodde i det där lilla torpet då handlade det om att överleva. Man var tvungen att söka sig mat i naturen genom fiske, jakt, svampar, bär mm och arbetade gjorde man i skogen. Var man inte speciellt sällskapligt lagd så inte gick man i gårdarna. Man höll sig hemma och skötte sitt trots avsaknad av både TV och amerikanska filmer med rymdvarelser som ligger i kapslar på botten av swimmingpoolen.

När tidningarna pratar om natur som 90-talets trend så är det inte som en plats för att skaffa föda eller arbeta i. Det som gäller nu är allehanda sporter och avancerad friluftsutövning; bergsbestigningar, drakflygning, överlevnadskurser, extremskidåkning mm. Naturen används som arena för självförverkligande ansträngningar. Det viktiga är att arenan fortfarande får vara orörd och oförstörd. Vi måste anpassa oss till dess krav och inte tvärtom. Vi skall lämna arenan i det skick vi intog den.

Cocooning ("förpuppning") är ett uttryck för att vara hemma tillsammans med sin familj eller sina närmaste. Det är ett naturligt betende för människan som vi har svårt att ändra på. Men det finns också ett tidstypiskt uttryck

av cocooning som man kan ändra om man vill. Det handlar om bekvämlighet och att vi inte får tiden att räcka till. Det är klart att det är skönare att sitta hemma i favoritfotöljen och titta på TV än att gå på teater, bio, konserter eller träna med kompisarna. "Och vem har råd med dagens krogriser. Förresten så hur skulle man tid med sådant när man kommer hem sent från jobbet." Sen är det helgerna. Det är social rättighet att tillbringa lördag förmiddag på OBS-stormarknad tillsammans med tusentals andra familjer. På söndagen är man sen så trött att man inte prkar resa sig ur fotöljen när TV-sporten drar igång med 7 timmar sändning.

Jag kan tänka mig att det som en direkt följd av cocooningen är lättare att vifta bort de anordnade klubbaktivite-

terna. På sin höjd kan man tänka sig att medverka på tisdagsträningen en gång i veckan. Övrig kontakt med föreningen och klubbkompisarna får man kanske på helgens tävling. Om den går i Stockholm vill säga. Resor utanför distriktet till kavlar och helgtävlingar ter sig omöjliga när man måste tänka på familjen.

Men nu måste vi stanna upp, innan det blir för mycket. Hur var det på min tid, när jag var ung? Jag försöker tänka efter. Har det alltid varit så här i klubben. Kanske när människan ett naturligt "puppstadium" vid 30-års ålder. För att sedan efter "puppan" utvecklas till fjärlil, vid 40-45 år, tränings- och tävlingsuggen igen.

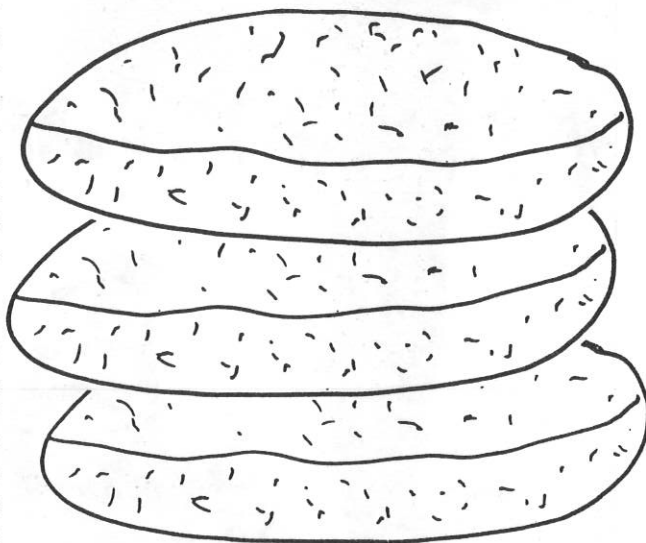
Jag vet inte riktigt. Kanske var det så, kanske inte. Men jag tror att vi hade "mer" tid och kanske inte var lika bekväma. Men jag tror också att man var lite "blind" och hade

svårt att överblicka situationen. Självklart tyckte man att det var mer drag i klubben när vi var 15-20 ganska jämnåriga och utan familj eller andra band. Nu har de gått in i "puppstadiet" och väntar på att få flyga igen vid 40. Kvar är endast någon stackars junior som vuxit upp och känner sig ensam när alla försvunnit.

Om detta är sant så måste vi sluta klaga på pupporna och istället göra något åt situationen. För det är trots allt så att den här gruppen juniorer/seniorer i en förening är väldigt viktigt. Den är stom-

men i tränings- och tävlingsverksamheten. Dessutom är de ungdomarnas förebilder och i viss mån läromästare. Vi måste ha ett junior- och seniorgäng igen. Det enda sättet att få det, om vi inte skall vänta på att våra ungdomar växer till sig, är att värva och locka nya färdiga juniorer/seniorer. Låter kanske lite väl drastiskt. Men tänk på saken. Se på Ravinens stora seniorgäng. Hur får de nya hela tiden? Det är inte bara genom rekrytering. Jag vill poängtera att Ravinen inte har ägnat sig åt värvning utan där handlar det om att folk sökt sig dit för att träningsarna och klubben är bra. Tänk på att för tio år sedan så var vi fler seniorer i Järila än Ravinen.

Jag vill sluta denna artikel med att tala om att självfallet är jag medveten om att jag kastar sten i glashus.

Han är mannen som kommer och går. Ibland är han bara där och ibland inte. Han är mannen som byter klubbstuga som man själv byter skjorta. Och han är den som avskyr tajtsmodet. I mitten åttiotalet gjorde han ett antal bejublade artiklar i Järlarytt. Bland annat "Gummijollen" i nr 4/81 och vem minns inte de fantastiska illustrationerna och artikeln i 2/85. Här får vi äntligen en efterlängtd comeback.

Klubbmatchen

Av Ulf Sandberg

Vi vrider klockan tillbaka till en tid då åttiotalet just hade passerat embryostadiet. Närmare bestämt hösten 1983. Ännu i dag får denna episod många inblandade att känna rysningar över hela kroppen. Jag hade fått till uppgift att arrangera den årliga klubbmatchen mellan Järla och OK ÄÖ (orienteringskarriären äntligen över). Till min assistans hade jag Bertil Håll.

Jag lämnade mitt arbete vid lunchtid då jag for hem och finslipade de sista detaljerna vid banläggARBordet. Ett par små mästerverk hade med svett och avläte vuxit fram på Sandabladet. Bertil hämtade upp mig vid tvåtiden.

Den här historien kunde ha börjat hur lyckligt som helst, om det nu inte var så att en olycksalig bildrulle vid namn Vidar Mattsson hade kommit farande i precis det ögonblick som Bertil backade ut hans fars lånade bil från min parkeringsplats. Krocken var lika lättkonstaterad som Söders höjder från mitt köksfönster...

Efter diverse jämförelse av utbytesbucklorna samt givande och tagande av telefonnummer till olika försäkringsbolag kunde vi tunga i sinnet fara till den plats bataljen så småningom skulle äga rum, Tenntorp. Bertil hade varit lite småkrasslig så vi gjorde upp att han enbart behövde koncentrera sig på att hänga ut skärmarna närmast TC. Tillika dessa utgjorde barnbanorna.

Själv skulle jag ut i yttre området samt periferin, dvs mellan- och långa banan, så jag började följdakligen att trava skärmar längs hela västerarmen likt gardinöglor på sin stång. Enligt uppgjorda kalkyler skulle jag gott och väl vara tillbaka till första start klockan sju och trettio för att bevittna hur Bertil redan hade riggat upp bordet med kartmallarna...

Läcker långsträcka till första! Jag joggade så sakteliga fram allt medan ett par majestätiska älgar flinade lite finur-

ligt borta i skogsbrynet som om de visste vad som komma skulle. Ett flin var väl det sista jag själv kunde presera vid första kontrollpunkten, alla snören som var anslutna till stiftklämmorna samt upphängningstrådarna hade tillsammans, utan att jag märkt detta, bildat en infernalisk

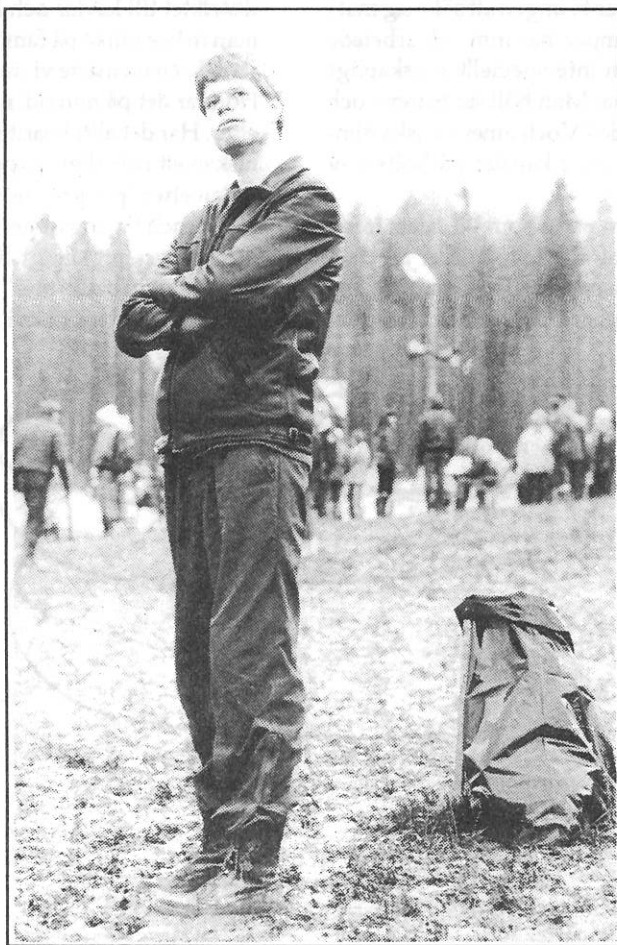
jätteknut, trasslig som trafikplaneringen på Östermalm.

Hur jag än drog och plitade med mina kalla leverkorvsfingrar kunde jag inte lösa upp knuten. Det var bara att ta till tänderna och likt bävern försöka gnaga av trådarna. En situationskomisk syn vore det att se en yngling kommandes galopperande och gnagandes på en en jättehärva till knut på en och samma gång.

Tredje kontrollen hade jag ringat in vid en sten. Sikten var mycket god från den höjd jag kom ifrån. Mycket riktigt, längre ner i sluttningen låg den stora bastanta stenen. Upppå satt en mycket vacker naken kvinna spelandes på harpa. Jag stod som förstenad i flera minuter betraktandes denna skapelse. Kvinnan hade ännu inte fått syn på mig. När jag precis smugit mig fram och skulle vidröra vid henne var både hon och stenen borta! Som uppslukade ur jorden. Har väl egentligen

aldrig kommit underfund med denna händelse. Hur jag än stegade från alla riktningar och väder kunde varken kvinnan eller den förbannade stenuslingen hittas i praktiken.

Antingen hade kartmarodören från Skogsluffarna tappat snus över renritningen när han tänkte på den spelande kvinnan, alternativt slängt stenen i glashuset. Fick då helt sonika flytta kontrollplaceringen till en närliggande sänka istället. Jag skulle ju ändå hinna hinna tillbaka i god tid för att kunna göra en liten justering på mallkartan innan förste startade skulle hinna ge sig ut.

Ändock!! Här fanns ingen mer tid att spela. Raskt iväg över Erstavikgårderna, nu med något luggslitna bävertänder och en inte mycket mindre trasselhärva kramande likt en blodtrycksmanschett som gått i baklås runt västerarmen. Färden gick mot Harberget. Det var inte längre så noga med inringandet av kontrollpunkter. Sanden i tidglaset hade på något sätt börjat accelerera. Jag hastade som en iller nerför bergsmassivet sprättandes och gnagandes på skärmtåtar. Slängde ut en skärm i grannen här och en i enen där. Hast och brått mod måste förenas när Skogshyddans omgivning ruskaades om.

Vid passerande av Strålsjön kunde jag inte längre förneka det nödvändiga av en omfördelade arbetsgång. En ny bombsäker plan höll på att växa fram då jag knegade upp för backen och klockan just var sjutton slagen. Här vara bara att dumpa de reste-

rande skärmarna bakom en gran för att med vindpinande hastighet rusa tillbaka till TC, korrigerade kontrollplaceringen vid den borttappade stenen, se till att inte förvirring skulle uppstå ibland de först startande, ila till skogs igen samt hänga ut de sista skärmarna, puh! Banorna löptes medsols. Det kunde bara gå bra...

Vid TC stod flertalet löpare samlade. Bertils moder hade redan dukat upp mallkartorna vid det uppfällbara bordet. Ett par fåntrattar håll på att värma upp, medan de flesta stod beundrandes kring mina alster till orienteringsbanor. Jag sade åt hopen att skingra sig för en liten smärre småjustering vid en obetydlig kontro.. Längre än så kom jag inte då två karlar hade tagit tag i varsin arm på mig! Bägge hade de varsin yttring som de genast ville ta upp till diskussion.

Den ena löd:

Godsägerfeodalkommisarieöverstelöjtnant af Hökögas sons torpeder hade varit på plats förklarandes att ingen organiserad verksamhet fick bedrivas på godsets ägor utan särskilt tillstånd.

Den andra löd:

Jag hade placerat en kontrollpunkt i ett ur orienteringstekniskt perspektiv perfekt terrängparti med av naturskyddande skäl ett likaledes olagligt område för just sådan här verksamhet.

Svaren torde då bli lika självklara som enkla:

Ett: Verksamheten kunde föga betecknas som organiserad. Det förstår alla som läst så här långt. Defenitionen skulle närmare vara kaotisk verksamhet, och faller på så sätt utanför juridikens ramar. Detta borde ha bitit på domherre af Hököga.

Två: Minns att naturen inte varit snäll mot mig så varför skulle ordningen bli vice versa.

Men, det var ju inte för dessa replikers skull jag återkommit till TC, utan för att ändra en kontrollplacering på kartan. Bertils mor bara skakade på huvudet när jag förklarade mitt ärende. "Det var tre killar från OK ÅÖ som hade lite bråttom iväg så därför fick de starta tidigare än halv sex" berättade hon för mig. Jag fick ett sånt där högtidligt dumt ansiktuttryck så jag nästan glömde bort att de kortare ba-

norna var inte längre än att dess löpare snart skulle anlända till de skärmar som jag ännu inte hade hängt ut. Efter en snabbkorrigerig inför något förvånade blickar trampade jag på en lånad cykel tillbaka till Strålsjön. Hämtade där upp skärmarna och förbannade mitt korta minne. Skulle naturligtvis tagit med något vasst att skära upp den så bekanta jätteknuten med. Å andra sidan var mina tänder nästan i fullgott skick trots allt gnagande.

En lättnads suck drogs när jag konstaterade att inge löpare fanns i skogen än. Det hade ju varit pinibelt att söka en kontroll tillsammans med en presumtiv snabblöpare när jag i själva verket hade skärmarna i min hand, inlindande i en festlig tätknut.

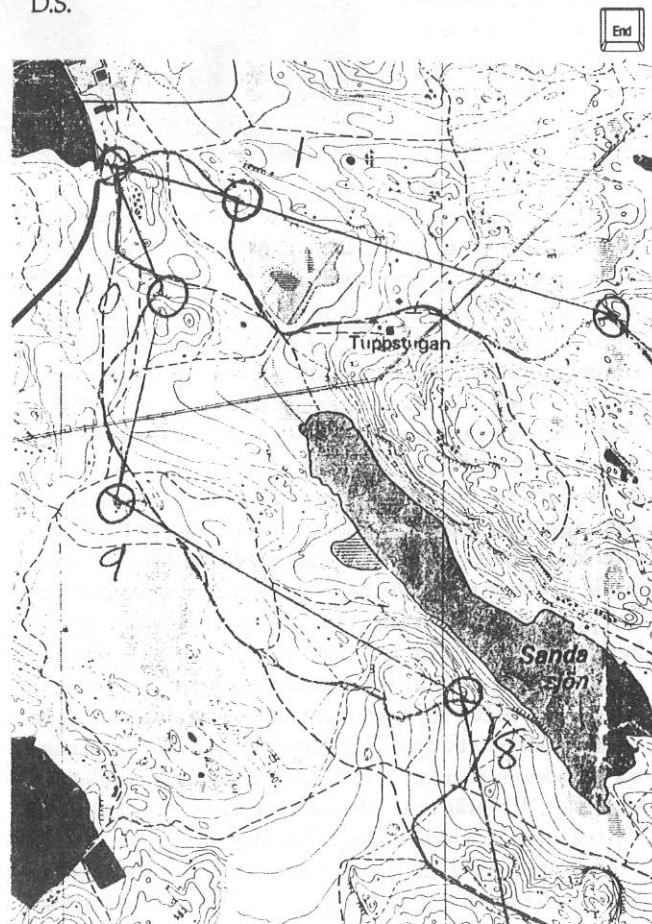
Väl återgången till TC sittandes på en stubbe fick jag av först startande veta att eftersom jag ringat in en gulmosse på kartan men hängt tygstycket vid en

annan blötmyr hade han av hänsyn till efterkommande löpare flyttat skärmen till dess rätta ställe. Inte mer än rätt tyckte de flesta. Att sen herr Jonasfar sa att ytterligare en skärm satt fel var som vanligt inget att ta notis om.

I Bibeln stod att läsa: "Paulus reste till Damaskus och såg ljuset". I Järlanytt stod att läsa: "Den svarta otäcka korpen flög till Tenntorp för att bevittna mörkret".

P.S. Ingen av de tre första OKÅÖ-löparna lade märke till att stenen på kartan var en sänka, trettio meter därifrån. D.S.

Jag hade placerat en kontrollpunkt i ett ur orienteringstekniskt perspektiv perfekt terrängparti med av naturskyddande skäl ett likaledes olagligt område för just sådan här verksamhet.

Utan spikskor i Indien

Av Järlanyttts korrespondent i Indien, Lars Göransson.

AVRESA FRÅN ARLANDA klockan elva och fyrtio. Trångt och stökigt på aeroflotplanet, som vanligt. Fem timmars väntan i Moskva. Sent på kvällen avgår planet mot Dehli. Klockan två på natten mellanlandar planet i Tashkent och alla passagerare måste gå av. Jag får sitta och vänta i en neostalinistisk vänthall i en timme. Väl ombord igen får man vänta ytterligare två timmar. Varför är fortfarande okänt. Endast tre timmar försenat landar planet på Indira Gandhi international airport. Pass och tullkontroll går fort för vara i tredje världen. Går sedan ut i den 40-gradiga värmen. Hittar en buss som ska in mot centrum, hoppar på den. Blir avsläppt vid Connaught cirkus, överfalls direkt av tjugo autorickshawförare

som vill ha mig som kund. Tar en av autorickshaworna till Main Bazaar där jag tar in på ett billigt hotell. Efter en dusch beger jag mig ut på upptäcksfärd i New Dehli. Värmen är pressande. Blir hela tiden "attackerad" av svartväxlare, tiggare och olika försäljare. När jag går runt Connaught Place kommer en man fram och frågar om han får slå följe med mig. Visst säger jag. Han frågar vad jag heter och var jag är ifrån. Han säger att han heter Roy och är plantageägare från Agra och är i Dehli i affärer. Han vill bjuda på te så vi knallar in på ett "tea-house". Där berättar han att hans dotter ska gifta sig om två dagar. Nu vill han bjuda in mig på bröllopet. Eftersom hans dotter har studerat i Sverige och kan svenska skulle det vara roligt för henne om jag kunde komma dit och prata med henne. Jag är lite tveksam till förslaget. Roy berättar att bröllopet äger rum i Agra och bara han får pengar av mig så fixar han bussbiljett till mig. När pengar kommer på tal blir jag ännu mer tveksam och inser att jag är utsatt för ett bondfångeri. Jag låter honom hållas. Men vägrar ge honom pengar utan att han ger mig bussbiljetten samtidigt. Vi bestämmer att vi ska träffas på ett annat ställe om två timmar och då ska jag få biljetten av honom. Vi skiljs och går åt var sitt håll. Jag går tillbaka mot hotellet och har ingen tanke på att träffa Roy igen. Men det gör jag faktiskt,

av en slump möter jag honom på en gata i Dehli fem veckor senare. (Men det är en annan historia.)

Det bränner under fötterna. Jag går barfota över de upphettade marmorplattorna vid Taj Mahal. Den vita marmorn reflekterar skarpt i det starka solskenet.

Det är svårt att se klart. Taj Mahal är verkligen imponerande! Ett sådant begravningsmonument skulle jag också vilja ha.

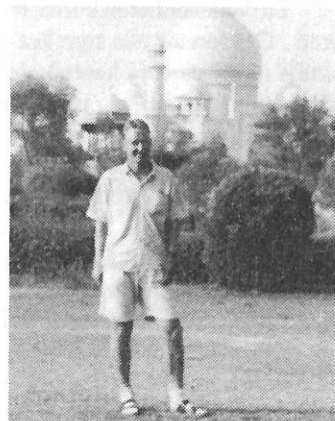
Trängs tillsammans med hundra andra turister (mest indier)

inne i själva kryptan, där är i alla fall svält. Får en personlig guidning av en indier som talar hellre än bra engelska. Förstår knappt något, nickar instämmande ibland för att visa att jag är intresserad. När jag kommer ut från Taj Mahal blir jag överfallen av verktygsförsäljare. Nu när man varit i Indien ett tag har man blivit van

vid sådana närgångenheter så jag gör bara en avfärdande gest och de upphör med sitt ropande.

11 miljoner Indier

Sitter på tåget mot Varanasi. Den heligaste av Indiens heliga städer. Att åka tåg i Indien är en spännande upplevelse. Indiska statens järnvägar är världens största arbetsgivare med 1,6 miljoner anställda. Mer statistik. 11 miljoner indier åker tåg varje dag. Det existerar allt från ånglok till ellok. Tåget mot Varanasi var elektrifierat men hastigheten var låg. Fast det var ett expresståg stannade vi till överallt även på den minsta av stationerna. Vagnen där jag sitter är proppad med folk. Det sitter och ligger folk överallt. En del hänger utanför. Det är galler för fönstren. Varmt och trångt.

Page Down

Nu är du på sidan FYRA

Indierna har mycket bagage med sig och det är staplat överallt. Vid varje stopp som tåget gör kommer det på försäljare av olika slag som tränger sig fram genom människohopen. De säljer allt från te till leksaker. Jag köper en läsk för att hålla vätskebalansen uppe. Diskuterar indisk politik med en Nya Zeeländare som sitter mitt i emot mig. Indiska valet håller ju på som bäst. Vi kommer överens om att kongresspartiet i Indien liknar labour på Nya Zeeland och sossarna i Sverige. Har suttit på tåget i femton timmar nu.

Yes Sir!

Äntligen framme i Varanasi! Går direkt och köper en biljett till Calcutta så har man det gjort. Har läst i "survival kiten" att Yogi lodge ska vara bra att bo på. Går ut på stationsplan och haffar en cykelrickshaw. Ger order: -Drive me to "the Yogi lodge"! -Yes Sir, säger föraren och börjar trampa iväg. När vi väl kommer fram har han kört till ett ställe som heter Jodgi lodge och ligger flera kilometer från det andra stället. Tröttsom jag är orkar jag inte bry mig utan går in och tar en säng i dormitory. För det vill de ha 6 kr men jag prutar ner det till 5 kr!

Midsommaraftons morgon och jag är på väg ner till Ganges. Fast det är tidigt på morgonen är det redan hett. Det vimlar av heliga kor på gatorna och en del mindre heliga djur som hundar, ormar, ödlor och kackerlackor. Man får se upp så att man inte kliver i en kobblaja. Stanken är fruktansvärd! Koskit och allt annat avfall ligger och jäser i 40 graders värme. Kommer ner till floden och kan skåda ut över de berömda "ghaterna" där det kryllar av hinduer som badar, dricker och tvättar sig i det heliga vattnet. Jag hyr en båt med roddare som för mig längs stranden. Får en bra överblick av Varanasi från flodsidan. Efter en timme i båten är man lagom genomstekt av den brännande solen. Går iland för att leta efter ett stånd där jag kan köpa en ny keps. (Min gamla blev stulen i Agra). Hittar ett stånd där jag köper en lätt begagnad keps för 4 kr. Beger mig in i

Varanasis tränga och vindlande gränder. Ibland är det så trångt att man knappt kan mötas men det hindrar inte lokalbefolkningen från att åka omkring på mopeder och vespor. Hela tiden går jag förbi olika slags butiker och affärer. Här finns allt att köpa. Låter mig luras in i en "carpet-shop". Bli bjuden på te medan jag inspekterar sortimentet. Affärsägaren försöker övertala mig att köpa en matta. Jag avböjer. Han ändrar taktik. Nu vill han att jag ska ta med mig mattor till Sverige och sälja åt honom, för det ska jag få provision. Jag avböjer även detta erbjudande. Lämnar butiken och vandrar vidare. Hela tiden ropar försäljarna till mig. - Mister, mister, "special price only for you". Jag fortsätter längre och längre in i labyrinten av gränder. Till slut kommer jag fram till det gyllene templet. Jag skymtar tornspiran av massivt guld och mer får jag inte se. För som icke hindu får jag inte komma in på själva tempelområdet!

Passerar rätt igenom en familjs hem

Står i myllret av människor på Howrah station och försöker bestämma mig om jag ska ta bussen eller färjan över till Calcutta centrum. När jag kommer ut på gatan och ser hur överfulla bussarna är bestämmer jag mig för att ta färjan. Väl på andra sidan börjar jag gå mot Sudder street, ett område med lågbudget hotell (som Kaosan road i Bangkok). På vägen passerar jag statyerna av Marx och Lenin. Marx och Lenin som statyer i Calcutta? Självlart! Calcutta är ju huvudstad i den kommunistiska delstaten West Bengal. Att kommunister kommer till makten genom fria val det kan nog bara hända i Indien! När jag börjar närma mig Sudder street blir husen mer och mer förfallna. När jag viker in på själva Sudder street passerar jag tvärs igenom en familjs hem. Ja, ni läste rätt. Familjen hade ockuperat en bit av trottoaren som sitt hem. Under dagarna jag var i Calcutta passerade jag flera gånger familjen. Varje gång fick jag en ny inblick i familjens liv där på trottoaren.

Där var det ingen fråga om att ha något privatliv. På morgonen var trottoarplätten badrum, senare förvandlades den till kök, sedan till försäljningsstånd, för att åter igen bli kök och när mörkret hade kommit bli sovrum.

I Calcutta provade jag även på springrickshaw (dras av en människa). Calcutta är ett av få ställen i Indien där springrickshaws fortfarande finns kvar. På de flesta andra platser har den ersatts av auto- och cykelrickshaws.

Stranden är full av skit

Cyklar längs Bengaliska viken. Det går stora vågor på havet och vinden sliter i kläderna. Monsunen har kommit. Jag har hyrt en cykel för en dag. India star heter märket. Den påminner mest om en av kungens gröna cyklar. Saknar fotbroms. Har bara handbroms. Jag cyklar planlöst omkring. Kommer till Mickey mouse restaurant. Slår sig ner vid ett bord. Får menyn. Bra, här finns annan mat än bara thali (traditionell indisk ris och grönsaksrätt). Beställer in en egg and cheeseburger och chips. När maten kommer på bordet inser man att indierna inte förstår sig på europeisk matkultur. Först kommer burgaren. När den är uppäten då kommer chipsen in. När jag påtalar detta rycker kyparen bara på axlarna och säger "that's India, Sir". Efter denna konfrontation med den indiska vardagen återvänder jag till hotellet. Byter om till badbyxor. Går ner till stranden för att simma lite i böljan den blå. Sola är inte att tänka på då den inte varit synlig under hela veckan som jag varit i Puri, en av Indiens sju heliga städer. Stranden är full av skit. Den används som offentlig toalett av lokalbefolkningen. Sådant bekymrar inte mig. Kastar mig ut bland jättevägarna. Större vågor än i Australien! Det du Trahn! Medan jag plaskar omkring i oceanen har det samlats en klunga indier på stranden som tittar på. Indier simmar aldrig utan de vandrar bara fram och tillbaka längs stranden. Går och lägger mig tidigt på kvällen eftersom jag ska på sightseeingtour i morgon.

No space for my legs

Steg upp tidigt. Bussen skulle komma klockan sju och plocka upp mig utanför hotellet. Tyvärr fanns det inget matställe öppet så tidigt. Det var bara och hoppa över frukosten. Plötsligt dyker det upp tio bussar istället för en som jag trodde. Efter en del strul hittar jag den buss som jag ska åka i. Jag blir tilldelad sätet längst fram bredvid föraren. Men där är omöjligt att sitta om man är en vit man på 182 cm. No space for my legs! Jag klagar hos guiden. Får flytta längst bak i bussen till det mittersta sätet. Perfekt! Bussen stannar till i centrum av Puri och mer folk väljer på. Då får jag inte sitta kvar längre utan måste byta till en annan buss. Varför framgår aldrig. Nu hamnar jag i mitten på ett tresäte. Trångt! I Indien som i de flesta andra asiatiska länder är det fem säten i bredd på bussarna. Två på ena sidan och tre på andra. Bussarna sätter av mot tourens första mål som är Konarak, soltemplet med de erotiska skulpturerna. Guiden

börjar tala i mikrofonen men bara på hindi jag förstår ingenting. Jag är på honom vid ett uppehåll att han även ska tala engelska, vilket han lovar. Väl framme i Konarak får vi gå omkring själva i en och en halv timme. Skulpturerna är intressanta och välbevarade. Sedan blir det bussåkning igen med indisk musik på högsta volym och guidning på hindi. Kommer till slut fram till Dhauli peace pagoda. En pagod byggd högst uppe på ett berg med japanska pengar. Man

har en vidunderlig utsikt därifrån. Fortsätter snarast till Lingaraj tempel i Bhubaneswar, huvudstad i delstaten Orissa. Där får jag som icke hindu inte gå in. Det börjar regna. Jag sitter utanför templet och studerar kossor medan jag väntar. Nu styr bussen ut på landsbygden i igen mot Udayagiri och Khadagiri grottorna. Det är gamla buddistiska tempel uthuggna direkt i klippväggarna. Det kryllar av apor här. De är väldigt fram-

fusiga inte alls rädda för människor. Jag tar det försiktigt man vill ju inte bli biten. Aporna kan ju ha rabies eller någon annan otäck sjukdom. Kliver upp i bussen igen mot tourens sista stopp. Det är en safaripark. Där ska man plötsligt betala fem rupies (1,25 kr) till för något. Jag vägrar. Jag påtalar mitt missnöje med dagens sightseeingtour för guiden. Framför allt det med den obefintliga guidningen på engelska, som jag blivit lovad! Jag slipper betala! Rundvandringen till fots i safariparken varar alldeles för länge. De flesta djur ser mer eller mindre halvdöda ut. Speciellt de vita tigrarna och asiatiska lejonerna. Får se en ormtjusare som spelar för sina ormar. De verkar halvsega också, kanske har det varit en jobbig dag för dem. Vad vet jag? Till slut blir det dags att åka därifrån. Tur det för strax efter att man har satt sig i bussen kommer skyfallet. Landskapet förvandlas till ett lerigt träsk på några minuter. Vid åtta-tiden på kvällen är vi tillbaka i Puri. Jag blir avsläppt två kilometer från mitt hotell. Det är becksvalt ute. Sent omsider är jag tillbaka. Det blir sängen direkt! Aldrig mer en heldagstur. Det löftet kommer jag inte att hålla!

Fortsättning följer i nästa nummer av MAGASINET.

End

SM – Vi! Nähä!

Det börjadesöndagen den 8 september. Jag ställer mig på startlinjen som Järila IF lag 1 och ska springa D21 i budkavle-DM tillsammans med Marie och Lena Ja.

Jag åker hem innan Marie har kommit på 3:e sträckan, och Marie i sin tur åker direkt efter loppet. De hade redan börjat riva målet, så vi kunde ju inte ha kommit speciellt bra, resonerar hon.

Tisdagen efter ringer Marie till mig och säger:

– Har du hört den stora nyheten?

– Vadå, har ni gått och gift er, skojar jag eftersom jag just fått reda på att Marie gått och förlovat sig.

– Nä, vi har kommit med på SM.

– VA!!!!

Hur f-n lyckades vi med det, tro. Nåja, klart att vi ska springa nu när vi kommit med. Lena har inte heller något att invända, så vi skickar in laguppställningen. Nära är det ju också, runt Nyköping någonstans.

Lördagen den 21 närmar sig med stormsteg. Jag är nervös, ska springa 1:a sträckan. Vad nu det ska vara bra för.

Pang! Iväg är vi, och fort går det. Hundrameterstempo tillsammans med Elisabeth Drotz och de andra tjejerna. Det håller till 2:an. Sen är jag trött. På väg mot de sista kontrollerna snubblar jag så fort jag ser en liten pinne att kliva över. Väl vid målet står Marie och säger:

– Det är bra Gunilla, i en lagom tröstande ton.

Oj, oj, oj, det kan inte ha gått något vidare. Efteråt konstaterar vi att tiden var 67 minuter på 7,1 km, godkänt tycker jag.

Marie håller samma tempo, men ser betydligt fräschare ut på spurten än jag gjorde.

Så var det Lenas tur. När hon har varit ute i samma tid som vi andra, börjar vi se lite nervösa ut. Var har hon tagit vägen? Hon utklassade ju oss på KM förra helgen, nog borde hon väl slå oss idag? Tio minuter efter beräknad tid kommer så Lena. En miss på elfte kontrollen drog ut på tiden.

Vi ser på resultattavlan att vi kom på 85:e plats. OK för att ha kommit med på ett bananskal.

Kul var det, och vi tar dem nästa år!

Gunilla L

Järlas nattspecialist, Mia Englund, satsar för att slå sig in i SM-laget nästa år. Men åt vilket håll pekar kompassen?

Gänget som aldrig ger upp

– Öh, Lente. Är du säker på att snön kommer från det hållet?

Vi får hoppas att tre par ögon ser bättre (Jan Erik, Lollo och Lente), Det kan behövas i årets snöjakt.

Järila IF, skidsektionen

Rutin för anmälningar till tävlingar

Du skriver ditt namn på det blad jag lagt in efter varje inbjudan. Överst på den sidan står datum för sista anmälningsdag. Alldeles innan detta datum inträder, skriver jag av de namn som finns antecknade och skickar därefter in anmälan. När tävlingen ägt rum tas inbjudan ut ur pärmen. Tävlingarna ligger kronologiskt i pärmen. Om du missar sista anmälningsdag, får du själv ombesörja anmälingen. Hur det skall gå till står i inbjudan.

Notera att pärmen får inte lämna Järlagården!

Lasse Kleen Tel 64 09 798

OBS! Anmälningar till skidorientering: Jan-Erik Wi-berg tel 716 20 74 Anmälningar till Vasaloppet, öppet spår och tjejvasan Fredrik Roeck-Hansen tel 643 92 41.

Lennart Hagstedt

Nu är du på sidan åTTA

UK summerar och ser framåt

Av Fredrik Trahn

Som sig bör ska ju alla statistikbitare få sitt. Efter påtryckningar kommer här ett reportage och resultat från årets 10-mila-race i Änhammar. Ful terräng, fult väder, fult arrangemang och fula resultat minns jag. En kort resume:

Herrar lag 1

- 1 Benke Pålitlig som vanligt. Kapacitet finns för mer. In som 177. **Godkänt.**
- 2 Tranan Sytt knä och okoncentration förhindrade tätlopp. Plockade 81. **Godkänt.**
- 3 Tordan Det måste hålla hela vägen. Tappade 83. **Underkänt.**
- 4 Lasse Missad vätska blev segt i benen och darr i dosen. Tappade 44. **Underkänt.**
- 5 Putte Vi gav han 10. Det blev 14. Plockade 9. **Godkänt.**
- 6 Arne Överdriven säkerhet. Plockade 7. **Underkänt.**
- 7 Uffe Yrvaken... Tappade 26. **Underkänt.**
- 8 Rogga Träning ger resultat. Vände trenden! Plockade 21. **Godkänt.**
- 9 Sören Godnatt. Orutin... Tappade 52. **Underkänt.**
- 10 Jonne Öväntat seg i träningsdojor. Plockade 5 och slutade 260. **Underkänt.**

Herrar lag 2

- 1 Patrik Nyförvärv som imponerar. In som 333. **Godkänt.**
- 2 Gustav Gjorde det som förväntades. Varken mer eller mindre Tappade 109. **Godkänt.**
- 3 Henke Comeback som ger mersmak! Plockade 25. **Godkänt.**
- 4 Norén Starkt att hålla styrfart i över tre timmar! Tappade 52. **Underkänt.**
- 5 Chrippa Jag kan bara jag vill. Broövergången imponerade! Plockade 22. **Godkänt.**
- 6 Jonatan Problem med riktningen... Tappade 16. **Underkänt.**

- 7 Lollo OL-tekniskt säker. Plockade 20. **Godkänt.**
- 8 David Rutin saknas. Tappade 8. **Underkänt.**
- 9 Göran Sistaminutenin hopp som gick lugnt och säkert. Tappade 1. **Godkänt.**
- 10 J-E Herr Ordförande imponerar! 1:a-lagsaktuell??? Plockade 16 och slutade 436. **Godkänt.**

Men allt detta är nu historia och idag (1 dec) är det bara 150 dagar kvar tills vi står där igen. 92 års tiomila går i gamla anrika Sorunda. Vem minns inte dag-SM 1973 och 10-mila 1974 och 1980. När Peter fick höra detta blev han smått lyrisk och har setts på Järlagården flera tisdagar i rad. I och för sig inte den där gamla urstarke björnen vi var vana att se, men vänta ni bara!

Ni som inte blir upphetsade av Sorundaterrängen får väl ligga lågt till 1993 i Österbybruk. Jonnes favoritställe!

Terrängen och banorna blir enligt banläggare Stenberg mycket omväxlande. Partiet innehåller såväl stark som måttlig kupering med mellanliggande helt flacka partier. Nytt för i år blir ungdomskavlen på fem sträckor men vi räknar med att använda de bästa i våra ordinarie lag. Sträcklängderna och upplägningen är ny i år igen. Se nedan.

På allmän begäran från det äldre gardet om förnyring i laget presenterar UK här ett förslag på två herrlag som de skulle kunna se ut om 10-mila gick i morgon:

1	10,3 natt	Lasse Arne
2	10,3 natt	Benke Roffe
3	10,0 natt	Anke Roger
4	14,7 natt	Tranan Jonatan
5	8,5 gryning	Lefte Patrik
6	8,5 gryning	Putte Peter
7	6,1 dag häng	Robban Tobbe
8	10,7 dag	Jonas David
9	10,7 dag	Tord Lollo
10	14,7 dag	Sören Jonne

UK reserverar sig för wildcards.

Olof Stjernström klarade inte riktigt den hårda pressen, tapade från 8:e plats till 96:e.

Peter, smal smärt och vältränad, pustar ut efter sitt tuffa lopp.

TIOMILA I ÖSMO 1980

Peter kommenterar

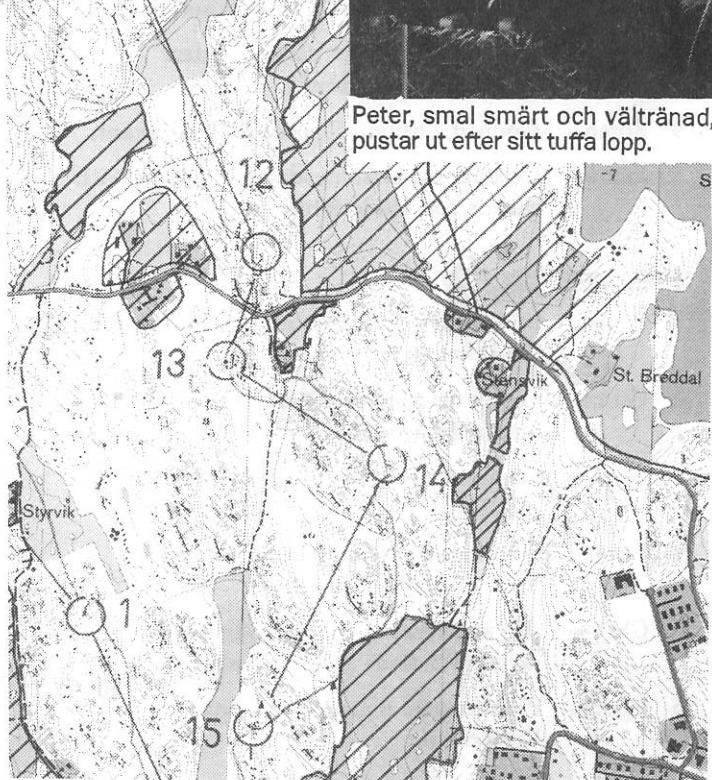
– Tiomila i Ösmo 1980, det var grejer de! Vi var ett bra gäng som var ruskigt vältrimmade. Alla hade kört hårt den vintern. Minns att vi hade haft rätt så vilda diskussioner med Ragge om hur laget skulle se ut, men vi fick ju rätt och det var otroligt skönt.

Hasse Develius startade och Lasse Långberg körde andra, vilket visade sig vara ett lyckodrag. Han kom in som åtta! Olof Stjernström som var vårt svagaste kort, klarade inte riktigt pressen att gå ut i täten utan växlade som 96:a. Alla var dock peppade och gav allt och vi plockade sakta men säkert sträcka efter sträcka.

När Anke kom in på nionde och slet kartan till mig var vi 39:a. Högsta fart från början och snart var vi en riktig löparklunga. Minns att jag fick slita så mycket jag hade. Med ett par småsvängar och nått dumt vägval, man ville ju inte släppa klungan, pressade jag in mig som 28:e man.

Vilken känsla!

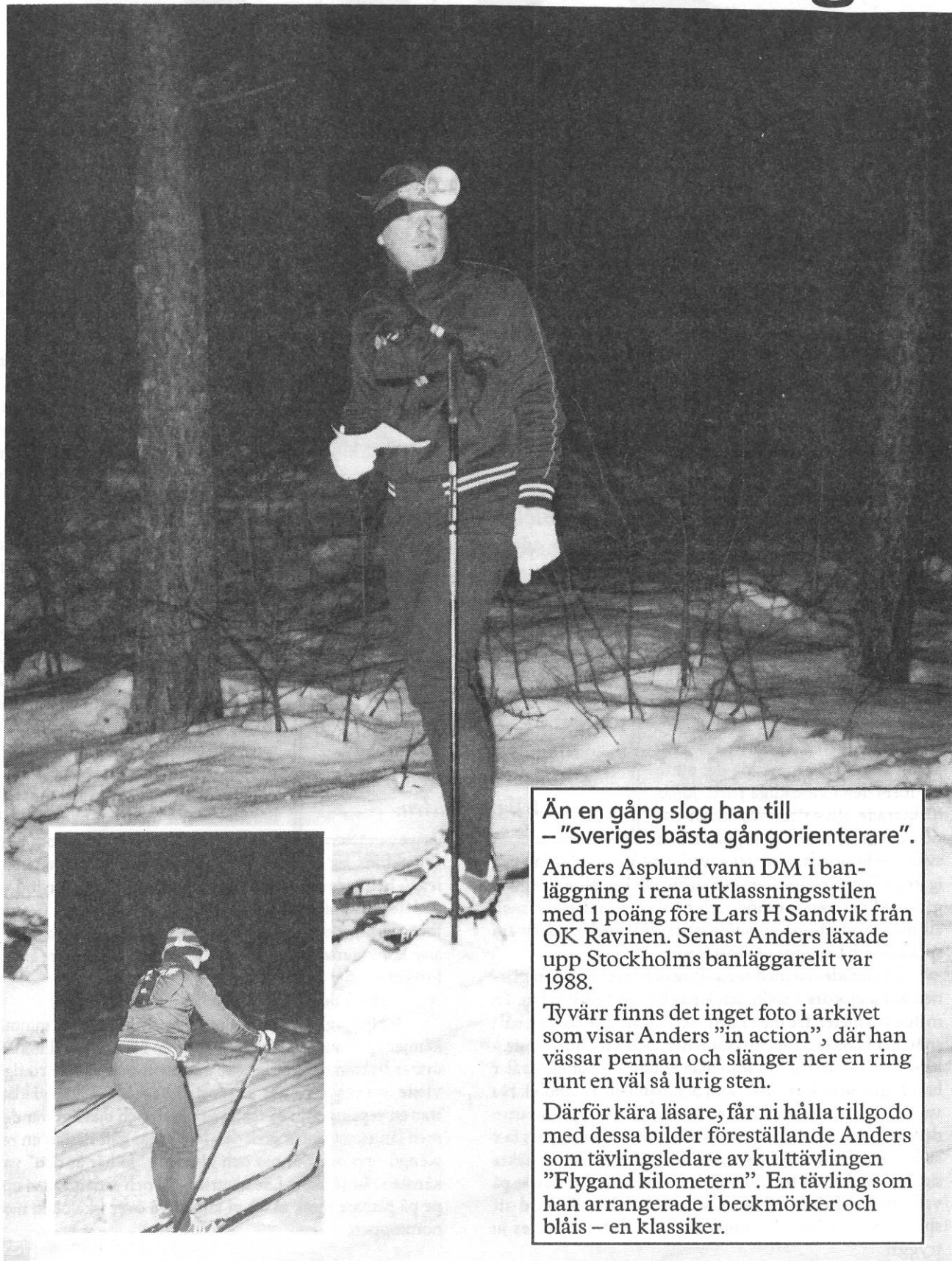
Här ser vi kartan med Peters starka lopp på sista sträckan. Området är det samma som i vår. Peters bana var 14,1 km och han plågade sig runt med en kilometertid på 6 min och 18 sek. Inte illa!

ANDERS ASPLUND

– distriktsmästare återigen

Ån en gång slog han till
– "Sveriges bästa gångorienterare".

Anders Asplund vann DM i banläggning i rena utklassningsstilen med 1 poäng före Lars H Sandvik från OK Ravinen. Senast Anders läxade upp Stockholms banläggarelit var 1988.

Tyvärr finns det inget foto i arkivet som visar Anders "in action", där han vässar pennan och slänger ner en ring runt en väl så lurig sten.

Därför kära läsare, får ni hålla tillgodo med dessa bilder föreställande Anders som tävlingsledare av kulttävlingen "Flygand kilometern". En tävling som han arrangerade i beckmörker och blåis – en klassiker.

2117

möh

Med isyxa och stegjärn – Fredrik Trahn

Värmen började stiga innanför mina kläder och de första svettdropparna sipprade fram i pannan. Jag lättade lite på klädseln och fortsatte knega mödosamt upp. Blicken svepte över det respektiveringande snöfältet ovanför mig. Vi trampade vidare fastbundna i varandra och gången liknade nu mer och mer klättring. Stakattogång som det heter. Ovanför oss hade vi Östra hängglaciären som leder upp till Halspasset på väg bakvägen upp till Kebnekaises topp.

Färdbeskrivningen hade jag fast på näthinnan: "På sensommaren oftast ett brett bergschrund, vanligtvis igenfyllt av lavinsnö vid hängglaciärens mitt. Insteget över dessa ibland vanskliga snöbryggor." Här hade Pallin, Lilliehöök och Mesch premärklättrat redan 30 april 1923, men nu var det Andersson, Hävrén och Trahns tur att ta sig upp. Dagen var 18 sept 1991.

Att vi stod vid detta underliga ord schrund, som Putte i flera dar skämtat om, var nu ett faktum som kunde få vilken skämtare som helst att bli allvarlig. Nu gällde det att ta sig förbi detta vanskliga parti. Jonas förklarade allvarligt vägen för oss och vi kunde inte annat göra än att svälja all information ännu allvarligare. Vi visste sedan tidigare på dagen på Isfallsglaciären hur det kändes när isyxan gick rakt ner genom snön, och man kom underfund med att man stod ute på en snöbrygga. Här tycktes det vara sprickor och bryggor om vartannant.

Vi säkrade oss med snöankare och tryckte ner stegjärnen ännu djupare i snön och Jonas började gå åt sidan. En meter, två meter, tre meter och rakt i fällan! Det blev ett hål i snön när hans ena ben försvann ner. Upp runt honom strålade alldeles turkost ljus som man endast ser när ljusstrålar bryts i glaciäris. Isen lyser som Stålmännens kryptonit. Nu var det ju inte han som höll på att åka ner i en spricka utan det var Jonas. Som tur var var snön runt honom så pass fast att han kunde dra sig upp och gå till ett fast ställe och säkra sig. Nu var det vår tur. Putte först och sen jag. Jag tänkte på vad jag läst i den norska glaciärboken där de stod att sprickorna sällan blir djupare än 30 meter. Kändes ju tryggt!

Förbi kom vi och upp i halspasset också där det var tämligen kallt. Har aldrig sett någon frysa så om fingrarna som Putte. Inte ens i lumpen. Det var panik i blicken. Nästa utmaning uppåt var Nordkammem mot nordtoppen.

Lite nötter och choklad satt fint tillsammans med ett par torra handskar på händerna. Kolla utrustningen. Allt OK. Den ja, som Putte självklart prutat ner till rena rånpriset på fjällstationen, kom nu väl till pass. Jonas hade inbillat oss att han klättrat här tre år tidigare en sommar och hittade

som i handsken. Näja, vi hade rätt stora problem innan vi hittade insteget. Flera försök på den med efter sista veckan is och snö överdragna bergväggen. Uppåt gick det tillslut. Säkra varandra, inte titta nedåt, kämpa på och inte halka.

Efter en timmes krypande och klängande på berget, en kort rast på en liten hylla. Jag stod och tittade på den gigantiska utsikten och slängde av en slump en blick bakåt neråt varifrån vi kommit. Jag blev alldeles kall när jag såg det. Tankarna rusade genom huvudet och jag vände mig behärskat mot Putte och han såg det också. Våra blickar möttes som i en

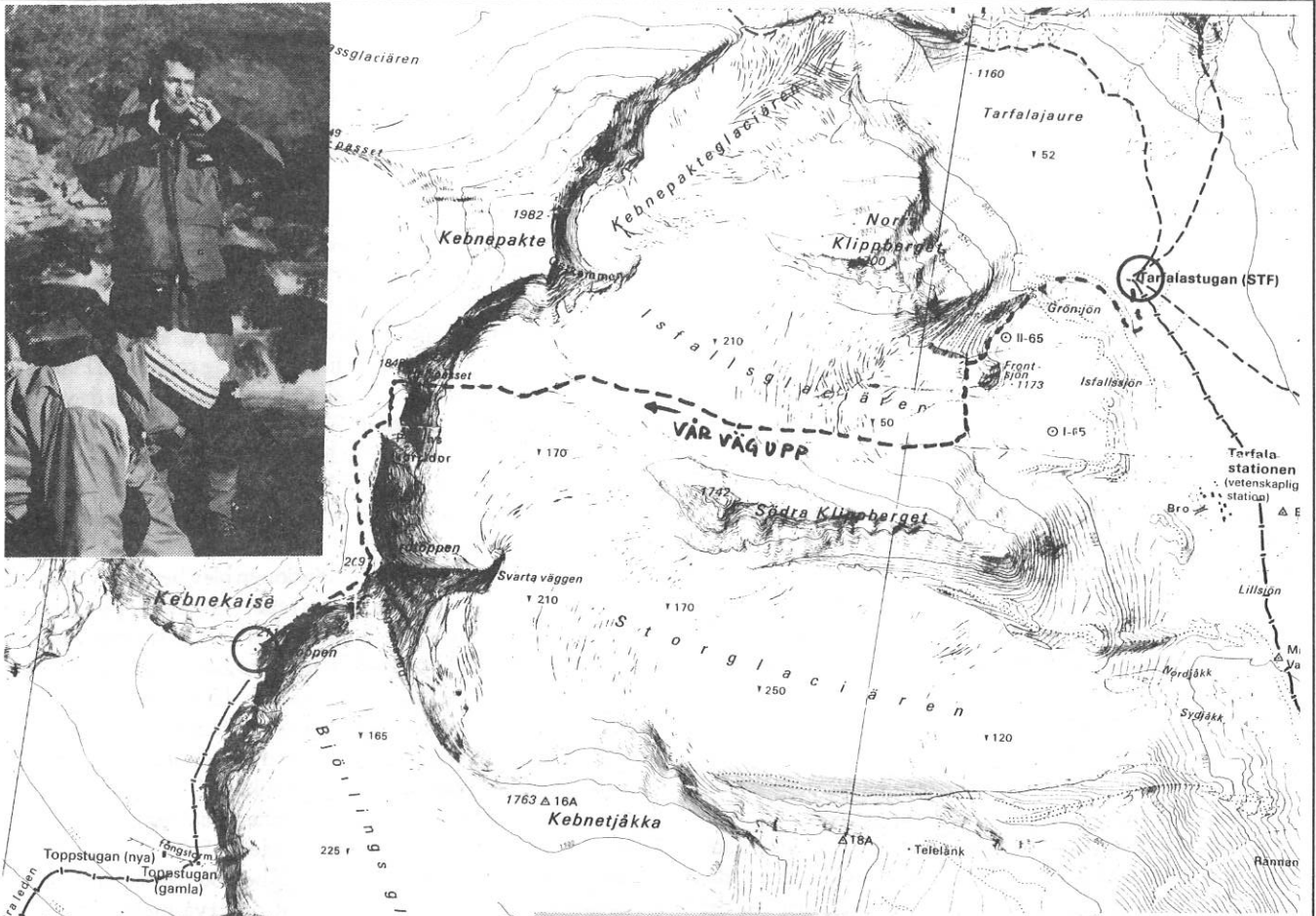
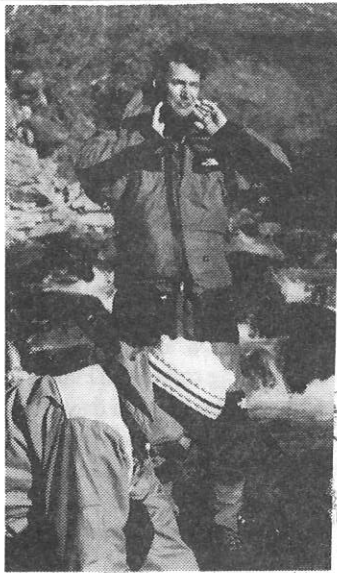
Jag blev alldeles kall när jag såg det. Tankarna rusade genom huvudet och jag vände mig behärskat mot Putte och han såg det också. Våra blickar möttes som i en skräckfilm. Jag såg rakt in i hans kalla och kolsvarta pupiller. Vi behövde inte säga något till varandra.

skräckfilm. Jag såg rakt in i hans kalla och kolsvarta pupiller. Vi behövde inte säga något till varandra. Nu förstod vi vad det handlade om. Det här var allvar – dimma... Gjorde Jonas uppmärksam på upptäckten och efter ett snabbt rådslag konstaterade vi att vända var om möjligt svårare än att fortsätta.

– Hittar du verkligen den här leden upp Jonas?

– Nja, jag... tycker äuhm.. inte att jag riktigt mmm.. känner igen mig... Klättrade vidare en bit, men då dimman under bakom oss var ett orosmoment och vi inte riktigt visste om vi var på rätt väg tog vi beslutet. "Okej, vi klättrar en replängd till så får vi se." Halt och djävligt var det men långsamt uppåt gick det. När Jonas gått nästan en replängd upp ovanför oss och vi hörde "Jo här är det!" var känslan rätt så skön. Lite klättring till och sedan var vi uppe på planare mark så att vi kunde gå över iskalotten mot nordtoppen.

Nu är du på sidan TRETTON

Kan inte låta bli att citera ur ledbeskrivningen. "... där-
efter åt vänster rakt upp mella stora block, i skrevor och
hyllor till ett vanligen överspolat överhäng. Bitvis luftigt.
Kort travers snett upp åt höger, våta utåtlutande hållar.
Rätt upp 10 m, sedan till vänster till kamdrivan. Obs! Över-
allt under uppklätringen en myckenhet till lös sten. ..."

Snabb fotografering innan sista precisionsprovet. Den
berömda toppkammvandringen mellan nord- och syd-top-
pen. Ut på kammen bar det med en stark östlig vind i sidan.
Dimman hade vi nedanför oss men yrande snörök från
kammen gjorde det hela till en maxad upplevelse. På sma-
laste biten har man flera hundra meters brant bergvägg på
båda sidorna. Fick jobba hårt med isyxorna och snöankar-
na. Grundläggande säkringen är ju att man sitter fast i va-
randra med repet. Börjar en glida ut får den båda andra
kasta sig åt andra hållet. Kändes bra(!) att veta, att försök
har visat, att en person inbundet i dubbelt rep runt bröstet
kan tåla en belastning på upptill 11 400 N utan innre allvar-
ligare skador...

Sista steget och äntligen uppe på sveriges högsta
punkt! Kallt som f-n men en otrolig utsikt. Fram med kame-
ran och köra några schyssta poser. Efter tio minuter hade vi
börjat nedstigningen på andra sidan.

Man ska inte ropa hej innan man är över ån brukar det
ju heta. Och det gällde synnerligen oss den här dagen. Efter
soppkokande och fikande i gamla toppstugan kunde vi
snabbt göra två konstateranden. Ett: Uppstigningen hade
tagit åtta timmar och nu var klockan fyra på eftermidda-
gen. Två: Vi var nu mitt i dimman. Som bortblåst var det
fina vädret.

Jag kände mig lite tveksam till vidare klättring i dim-
man och klockan åtta skulle det var mörkt. Putte var helt
inställd på att ta sig tillbaka till Tarfala och baslägret. Han
skulle nämligen ge sig av hemmåt dagen efter. Jonas sa inte
så mycket. Planerna var att ta östra leden ner en bit, sedan
gena över Björulings glaciär, klättra över och ner på Storgal-
ciären och gå ner till Tarfala. Jag gjorde några försiktiga

framstötter om mina tankar men jag fick inte mycket ge-
hör. Kände mig rätt mätt på äventyr och försökte med att
vi kunde väl gå västra leden ner till fjällstationen. Otänk-
bart suckade Putte, och tyckte att jag var en d-vla klenis.
Lite dimma, va f-n e de.

Väl framme vid kanten där vi tycktes ana att östra le-
den gick ner kände jag som en klump i magen och sa till
mig själv. Här går inte jag ner. Väntade lite med det defeni-
tiva yttrandet för att samla mod. Putte var redan på väg ner
säkrad i repet och snart var han ur sikte. Då, äntligen, los-
sade jag skottsälvan: "Jag går iiinte ner!" Jag ropade till Putte
där nere att jag kunde hämta alla hans prylar i Tarfala dagen
efter, bara jag fick gå runt. Två minuter av tystnad då jag
ofentliggjort mitt beslut. Här har herr Hävrén senare berät-
tat att han fick verkligen "jobba med sig själv" innan Jonas
tog kommandot och stödde teamets svagaste länk och
barskt beordrade upp Putte.

Västra leden ner mot fjällstationen blev beslutet. Vi tog
av oss stegjärnen och band ur oss repet och satte högsta fart
med kompassen genom dimman. Det visade sig inte vara
helt lätt det heller. Vi tappade leden flera gånger och for som
snorloskor över de hala rullstensfälten. Ut ur dimman och
ner i Kitteldalen kom vi farande på Kittelrännan i högsta
fart. Alla var nu åter på ett gott och mer sansat humör. Put-
te använde Benkes ryggsäck som pulka ut för snöfältet och
tjöt av förtjusning. (Undrar om Benke skulle tjutit på sam-
ma sätt om han sett de vådliga färden?) Själv åkte jag på
kängorna med en infernalisk hastighet. Stenarna där nere
närmade sig oroväckande snabbt och två meter innan
slängde jag isyxan - tvärstopp med ett halvkraftigt ryck i
armen.

En minut i åtta när mörkret lagt sig över Kebnekaise
Fjällstation stapplade vi utmattade in i restaurangen: "Sex
stora öl tack." Putte prutade som sig bör ordentligt på kåket
och därefter tog vi årets skönaste bastu.

P.S. Jonas säger att jag sa "aldrig mer" på vägen upp,
men det kan jag inte tänka mig. D.S.

Lågkonjunktur...

Av Fredrik Trahn

Det pratas mycket om dåliga tider och lågkonjunktur i media nu för tiden. Järlanytt är inte heller sämre än att även vi tar upp det så infekterade ämnet.

Hur är det egentligen med moralen i vår kära idrottsförening?

Ja hur mår klubben egentligen? Ni kan väl inte ha undgått att det knakar betänkligt här och där. Tänkte komma med några personliga reflektioner så här efter årsmötet.

En tydlig tendens de senaste åren har ju som alla vet varit minskad aktivitet ledarmässigt och tränings/tävlingmässigt. Det har blivit som en slags obotlig kutym att man tror att man bara kan vara med i verksamheten i klubben, utan att

själv hjälpa till. Och detta är mycket farligt. Varför ska folk behöva få ryssningar när de hör att det är valberedningen som ringer?

Visserligen är inte december den stora träningsmånaden men det är skrämmande tråkigt att se den låga aktiviteten på Järlagården på tisdagarna. Vi måste vara rädda om de som jobbar i klubben, annars lägger de av, för att inte tala om risken att tappa de få som håller på att träna själva. Minskar intresset till och med för årsfesten, som det gjort i år, ja då är det på väg utför med klubben. I och för sig är det samma sak med årsfesten som med gymnastiken. Det här är inga självdrivande aktiviteter. Här krävs marknadsföring, sponsring och idoga påstötningar.

När det gäller årsfesten så måste det till nya och friska idéer, komma ur den gamla invanda uppläggningen av festen. Med årets festkommité så finns det goda förutsättningar för det. Men det är också viktigt att komma ihåg att en årsfest skall vara för både unga och gamla i föreningen. Tänk på det festkommittén, så det inte blir Rave-party på Gårdet

Visst kan man få klaga på på klubbens verksamhet och deltagandet. Men f-n heller att det finns fog att klaga på stödet från klubben till de som är ledare eller någon som satsar aktivt. Som jag sagt har vi ju ledare och aktivitetsproblem, så Järsla stöttar ju allt som finns. Både ekonomiskt och handgripligen. Att man bara kan tycka att man får dåligt

stöd är för mig helt obegripligt.

En annan kär företeelse är ju det som vi sedan länge försökt bekämpa, att anmäla sig och sedan skita i att dyka upp. Mycket bättre har det blivit med anmälningarna till vanliga tävlingar, men långt ifrån med klubbaktiviteter. Det är ju känt att, anmäler man sig och inte kommer, så får man pröjsa, men det verkar inte bekomma särskilt många. För Järslas del är det inte pengarna direkt det handlar om, utan det är att det är så förbannat trist att fixa något när anmälda inte dyker upp. Tankarna far lätt mot som vanligt dag och natt-KM och Ålgdrevet i höstas. Suck...

Föresten... var var de som var anmälda till Stockholmsserien 29 september. Ser i resultatlistan att den enda klubben som lämnat w.o. är, ja just det, vår fina förening. Skärpning!

I en lågkonjunktur går alla priser upp. Det blir dyrt att leva och hela prisbliden stegras. Allt ökar – utom JBO. Nej, nej här sänks helt plötsligt premerna!

Hur blir det med verksamheten och deltagandet i fortsättningen? Jag tycker det känns som vi står vid ett vägval. Antingen satsar vi stenhårt med våra pengar för att få igång lite fart eller så har vi en klubb där det bara är mysigt med de medlemmar som har lust att lalla med lite sporadiskt. En satsning på de verkligt aktiva i klubben framlades ju härom året, men den idén sågades ju med hull och hår så något sådant är väl tveksamt att ens tänka på igen...

Nej, lite värvningar skulle göra susen!

Många viktiga frågor finns att ta ställning till. Vad ska vi göra med alla pengar? Vilken riktning

ska vi ta för 90-talet? etc. Du vet väl att vi ska arrangera SM 1995! Om någon vill vara med och jobba förstås.

Jag sitter och funderar på om jag ska citera ur Olov Vikströms ledare i OK Vargens klubbtidning:

"Jag vill ha ordet KRIS i versaler, för det är vad det handlar om. Vi har snart ingen vanlig verksamhet på klubbnivå kvar och då spelar det ingen roll hur många VM Katarina vinner."

Men jag tror inte jag behöver gå så långt.

Saftig kritik? Javisst! Och inte kommer jag med några förslag på lösningar heller. Nej då, bara klampa på och klaga. Lösningar vill jag att ni ska komma med.

En liten betraktelse för dig som INTE har tid, att jobba i föreningen

Min farfars farfar arbetade 12 timmar i veckan varje dag, även lördagar. Det var en arbetsvecka på 72 timmar. Dessutom skötte han en liten trädgård med ett litet hus, var kassör i roddsektionen, brandman vid den lokala brandkåren, tenor och låtskrivare i sångföreningen. Han klippte själv sina sex ungar, halvsulade familjens skor, högg åtta kubikmeter ved till vintern samt gjorde det mesta husgerådet själv.

Min farfars far hade kommit ned till 54 timmars arbetstid. Han övertog trädgården och var också brandman. Likaledes var han medlem i roddsektionen och i sångföreningen var han baryton. Men han hade varken tid att vara kassör eller notskrivare. Han klippte inte heller sina fyra barn och hans vedhuggning inskränkte sig till en kubikmeter, för han hade börjat elda med kol. Husgeråd var något man köpte.

Min farfar arbetade 48 timmar i Veckan. Också han var trädgårdsmästare och medlem i bandylaget, men han hade varken tid med sång eller frivilligtjänst i brandkåren. Hans två barn gick till frisören. Vedhuggning till vintern? Nej men han gjorde lite slöjd då och då.

Min far var traditionstrogen och därför medlem i fotbollen. Men han går aldrig dit. Han har slutat med familjeträdgården, det lönar sig inte längre och han har inga barn hemma. Bränsle och kol till vintern? Nej, han har fått elvärme. Hur skall han annars få tid till någonting i vår jäktade tid. Han arbetar ju trots allt 45 timmar i veckan.

Och jag själv? Jag har överhuvudtaget inte tid till någonting. Inte tid att sjunga och absolut inte till frivillig tjänst. Hur skulle jag kunna det med en så slit-sam och lång arbetstid som 36 timmar i veckan?

(Klippt ur Hammarbyiten)

ITALIA 92

För att locka fram reselusten inför sommarens resa till Italiens 6-dagars, har vi låtit vår norrlandskorrespondent Henke Stjernström göra några reflektioner från Tjeckoresan 89.

Orienteringen i Zauchensee visade sig kräva såväl fysisk som psykisk styrka.

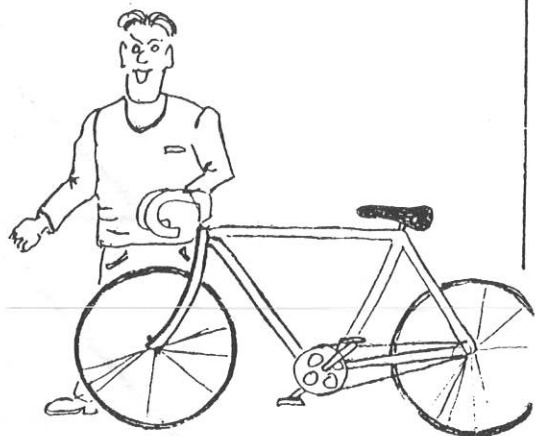
ES IST VOLL!

Dörrvakten på Cafe Opera i ÖstBerlin skulle väl passa i Stockholm.

Leo, vår efterhågsne guide i Novy
Bor gick under smeknamnet "Att vilja
men inte kunna".

Vår rullande svartväxlande bank
ordnade fina kurser.

Sista måltiden på Grand Hotel i Novy
Bor tog priset. Till och med Roffes
tålmod sprack!

NU ÄR JULEN SLUT!

Julgranarna som Järлас orienterare och skidåkare har sålt är även de slut. Endast några ruskor finns kvar som vi skänker till Nacka kommun. De kommer att användas till att markera vakar på isarna i kommunen.

**Ett hjärtligt TACK för
din insats vid 1991 års
julgransförsäljning.**

Det är enbart genom en gemensam insats från sektionernas sida som vi kan ro detta projekt i hamn varje år. Sammanlagt har cirka 80 järlaiter varit inblandade i försäljningen på något sätt och vi har spenderat cirka 300 man-timmar.

Det är ännu inte helt framräknat hur stor vinst vi har gjort, men enligt prognosen har vi gjort en skaplig vinst, vilket är ett förnämligt tillskott till vår ungdomsverksamhet.

**Lennart Hagstedt
Julgranschef**

Årsfesten

I vimlet; Fredrik new wave Trahn

Mitt under middagen bröts plötsligt den vänliga samtalstonen av ett fruktansvärt vrål. Ur högtalarna välldes nu fram som en tjock grå massa med spetsiga knivar det värsta av hip-hop-rap-house-tecno-riffet som någonsin hörts söder om Slussen. In på scenen studsade Doctor K-G and his dancing speakers. Här rappades fram ett tungt mixat referat från 10-mila och 5-dagars..

Efter en stund då publiken fattat vad det handlade om fick trion hjälp med koreografin och dansen av en kvinna

ur publiken. Med otrolig frenesi och styrka framförde kvinnan och doktorn en dansshow av sällan skådad art. Av någon underlig anledning var hon fixerad av hennes motspelares tröja. I vanliga fall brukar det ju vara annat som attraherar det motsatta könet. Men man vet ju aldrig med dagens ungdom!

Själva finalen blev en pampig avslutning på hela numret med något av en upphetsad uppochnergående monolograping. Tydligt det allra senaste från Staterna.

Så blev det då tillslut underhållning på Årsfesten i år igen. En hyllning till K-G Nilsson iförd Hellaströja och fullständig Hip-Hop-utstyrel. Den smått chockerade publiken jublade ikapp med gruppens förmåga att improvisera. Vad männe detta bliva till nästa år?

Nu är du på sidan NITTON

Femte året i rad

AvTTK:s utsände

Igen snö i år heller. Suck... men det kunde man ju ge sig den på. TTK är dock inte sena att utnyttja naturens makter. Ingen snö betyder fin-fina möjligheter att idrotta i vår kära skog.

Från och med i mitten av januari kommer vi att dra i gång på allvar igen. Förutom tisdags och torsdagsträningar kommer det att bjudas på söndagslöp. Söndagarna kommer att präglas av lite längre OL-pass i skogen med karta och på uthängda kontroller. Vi kommer förutom Järlagården att utnyttja våra klubbkamrater som har det stora ofoget att flytta ut från stan. Vi kommer även att på försök starta ett samarbete med andra klubbar på hjälgerna. Snättringe, Skogsluffarna och Ravinen har ställt sig positiva till tränings-samarbete. Se mer detaljerad information i vinterkalendariet som kommer med det här utskicket.

Träningsdagar

I korthet kommer jan-feb-mars att se ut så här:

Tisdagar: Distans från Järlagården. Varannan tisdag väglöpning och varannan i skogen med lampa. Se kalendariet. Ansvariga: Fredrik, Lasse och Gunilla.

Torsdagar: Löpning och gymnastik från Ektorps skola. 18.00. På grund av ibland dåligt intresse kan iomprovisation förekomma vad gäller uppläggnigen. Dvs ibland kan löpningen komma att strykas för att istället köra exv innebandy eller basket. Ansvariga: Eva och Gunilla.

Söndagar: Orienteringsbanor i skogen med kontroller. Alternande shema. Se kalendariet. 10.00. Inriktat på långdistans. Banor för alla.

När detta skrivs är dessa söndagar spikade:

Sön 2 feb: Hemma hos Putte Hävrén i Älta.

Sön 9 feb: Hemma hos Jonas Andersson i Fituna.

Sön 23 feb: Hemma hos Anders Wahlgren i Riala.

Stockholms nattcup, Stockholm by night, fortsätter i år också. Onsdag 15 jan 18.00 vid Ursvik. Onsdag 12 feb 18.00 vid Saltsjöbadens IP. Onsdag 11 mars 18.00 vid Bosön. Anmäl dig till TTK!

Resan till Italien

Tiden går med en lika faslig fart som vanligt. Vips så är vi framme i den intensiva tävlingssäsongen. Den senaste informationen som gavs var på årsmötet och där utlovades att program och prisuppgift skulle dyka upp i januari. Det kommer det också mycket riktigt att göra, men inte just här. Här kommer det att stå annan viktig information om resan.

Dagsläget

Ett femtiotal sugna järlaiter är intresseanmälda. Det innebär att vi kalkylerar med det då vi räknar på kostnader. Slutlig och bindande anmälan har vi satt till den 1 mars. Några är fortfarande osäkra så för dig som inte alls sagt till finns det alltså fortfarande chans att komma med. Vad vi såg på ett tidigt stadium är att det inte kommer att bli en superbilleg resa. Italien är ju som bekant känd för sina höga priser.

Resan kommer att sträcka sig över tidsperioden 20/6 - 7/7 (8/7). Etapp 1,2,3 går i Genua 28,29,30/6 och etapp 4,5,6 går i Trento 3,4,5/7. Logi blir av slaget vandrarhem/pensio-nat/hotell.

Viktigt för alla!

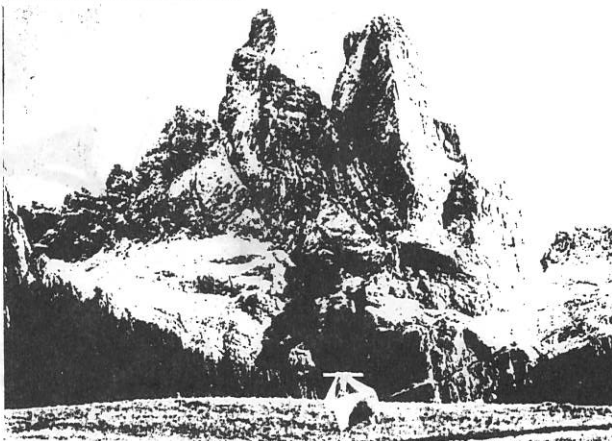
Under utarbetning är fortfarande en regel för aktivitetsdeltagande. Resan ska ju vara som en belöning för de flitiga i

klubben och inte en chans för passiva klubbmedlemmar att få en billig semester!

Därför gäller från och med nu:

Obligatorisk närvaro på minst en träning i veckan för samtliga femtio intresseanmälda. Och detta är allvar eftersom vi är med i en idrottsförening och ingen charterresebyrå!

Det utlovade programmet och prisuppgiften kommer inom kort i din brevlåda.

Magazin eller månadsblad?

Redaktör Jonas Andersson

Ja förvirringen bland medlemmarna är lika stor som i regeringskansliet. Vad är vad? Vad har hänt med Järlanytt? ...

För att reda ut begreppen så tar vi det hela en gång till. Järlanytt är samlingsnamnet för alla publikationer som vi ger ut. Det som är nytt är att vi har delat upp utgivningen i månadsblad och magasin. Genom detta så får vi ut information till klubbmedlemmarna 11 gånger om året!

Magazinet

eller Järla Magazinet som det står på omslaget utkommer 2 gånger om året. Den är tänkt som en summering av varje säsong och innehåller längre artiklar och många bilder.

Magazinet skickas ut till samtliga medlemmar i skid- och orienteringssektionen både aktiva och stödjande. Den fungerar också utåt som PR för vår verksamhet gentemot Svenska Orienteringsförbundet, distriktsförbundet, kommunen, sponsorer etc.

Dina artiklar, bilder, teckningar mm skickar du till Jonas Andersson, se ny adress på sista sidan.

Månadsbladet

eller Järlanytt februaribladet (naturligtvis alltid den aktuella månadens namn) som det står på omslaget. Det här är den snabba och raka informationen som endast skickas ut till de aktiva medlemmarna i orienterings- och skidsektionen. Den utkommer första veckan i varje månad, utom de månader som Magazinet kommer samt juli månad.

Det skall vara lätt och smidigt att få med information i Månadsbladet, därför så sköter Göran Blomgren på Järla IF:s kansli själva insamlandet av material. Ring, skriv eller faxa till honom om du vill ha med något i Månadsbladet. Adressen till kansliet finner du på sista sidan.

Om du har upptäckt att du inte får Månadsbladet men ändå hemskt gärna vill följa med vad som händer. Då skall du ta kontakt med Göran Blomgren eller Jonas.

Det här med data

Som du ser så framställer vi tidningarna med sk DeskTop-teknik. Det betyder att alla texter stoppas in i en dator där vi sedan gör tidningen sida för sida. Det betyder att om du har en artikel som du skall skriva så använd en dator med ordbehandlingsprogram, det underlättar betydligt för oss. Då slipper vi nämligen att skriva om din artikel.

Det finns några viktiga saker att tänka på när man använder ordbehandlingsprogram.

- Skriv texten rätt upp och ner. Inga sidlayouter, ramar eller annat skräp på skärmen.
- Lagra texten på diskett (storleken spelar ingen roll) som en ASCII-fil. Om du är osäker kontakta Jonas..
- Om du har en Mac så måste du se till att din diskett är formaterad i Dos-format innan du lagrar. Lagra sedan som text. Disketten får du naturligtvis tillbaka.

Månad	Typ	Manusstopp	Till posten	Månad	Typ	Manusstopp	Till posten
Januari	Magazin	-	-	Augusti	Månad	25/7	3/8
Februari	Månad	25/1	3/2	Sept.	Månad	25/8	1/9
Mars	Månad	25/2	2/3	Oktober	Månad	25/9	1/10
April	Månad	25/3	1/4	Novem.	Månad	25/10	2/11
Maj	Månad	25/4	4/5	Decem.	Magazin	25/11	1/12
Juni	Magazin	25/5	1/6				

Järlas Bästa Orienterare

Slutresultat JBO 1991

Seniorklass Herrar

Fredrik Trahn	5806
Ragnar Andersson	5725
Åke Hall	5249
Bengt Hall	5112
Lars Göransson	4746
Sören Bokvad	4577
Lars Englund	4348
Lars-Olof Hanning	4148
Jan-Erik Wiberg	4061
Lennart Hävrén	3159
Tord Jansson	3137
Jan Lindgren	3062
Gustav Grandin	2815
Göran Glanshed	2732
Jonas Andersson	2535
Patrik Reisberg	2119
Lennart Lindström	2038
Rolf Karlsson	2002
Jan-Åke Björklund	1981
David Lindgren	1591
Nils Nilsson	1564
Leif Mattsson	1497
Jonatan Lindell	1077
Roger Frändén	1057
Anders Hall	1057
Lars-Olov Erson	631
Henrik Stjernström	604
Stefan Claesson	500
Gunnar Fernqvist	472
Mattias Löw	435
Rolf Englund	20
Emil Jansson	20
Ragnar Lindgren	20

Seniorklass Damer

Lena Jansson	5759
Marie Olsén	4475
Gunilla Glanshed	3875
Maria Englund	3767
Malin Wiberg	3223
Berit Hanning	2561
Anna Kvarnfors	2045
Gunilla Larsson	2007
Kerstin Englund	1685
Ulla-Britta Hall	1662
Eva Lindén	1211
Karin Glanshed	766
Eva Olsén	616
Lena Jåfs	447
Marianne Eriksson	216
Birgitta Wiberg	204
Maria Andersson	60
Louise Wiberg	40
Jeanette Jedbäck	20
Mirjam Tapper	20

Juniorklass Damer

<i>My Heinrup</i>	1802
<i>Terése Lindgren</i>	1031
<i>Malena Heinrup</i>	40
<i>Elin Hedlund</i>	20
<i>Josefin Lindgren</i>	20

Juniorklass Herrar

<i>Robert Hanning</i>	5231
<i>Erik Wiberg</i>	4736
<i>Kenneth Hanning</i>	3029
<i>Mattias Lindgren</i>	2605
<i>Jakob Jansson</i>	2145
<i>Jörgen Glanshed</i>	2095
<i>Torbjörn Engberg</i>	1506
<i>Henrik Sundelin</i>	800
<i>Christoffer Sandberg</i>	602
<i>Mattias Claesson</i>	531
<i>Jonas Claesson</i>	490
<i>Emil Jansson</i>	40

Vi som gör jobbet!

Styrelsen

Ordförande Jan Erik Wiberg
Kassör Ragnar Lindgren
Sekreterare Bengt Hall
Ledamöter Fredrik Trahn
Christer Karlsson
Lena Jáfs NY

TTK

Fredrik Trahn
Gunilla Larsson
Lars Göransson

Ungdomskommittén

Lars-Olof Hanning NY
Berit Hanning NY
Lennart Hävrén NY

Nybörjaransvarig

Gunilla Larsson NY

Rekryteringsansvarig

Mats André NY

Ungdomsansvarig

Nivå 1 Maria Englund NY
Nivå 2 Ola Käberg
Nivå 3 Ola Käberg

Uttagningskommitté

H 20-35 Fredrik Trahn
Lars Göransson
H 40-70 Lars Englund NY
D 20-70 Gunilla Larsson
H 10-18 Ola Käberg NY
D 10-18 Ola Käberg NY

Kartansvarig

Christer Karlsson

Tävlingsanmälan

Lena Jáfs

Revisor

Anna Kvarnfors

Resultat, JBO, märken mm

Gustav Grandin
Tommy Glanshed

Materialförvaltare

Jan-Olov Norén

Pressinfo, PR

Lars Englund

Järlanytt månadsbladet/ Järlamagazinet

Redaktör Jonas Andersson
Redaktör Fredrik Trahn NY
Sekreterare Göran Blomgren

Elitkontakt H/D

Fredrik Trahn

Festkommitté

Marie Olsén NY
Julia Engberg NY
Maria Englund NY
Louise Wiberg NY

...sista sidan

Nya adresser

Redaktören har flyttat långt ut i busken, ny adress är:

Jonas Andersson
Frölunda 1548
140 41 Sorunda
Tel 0753-442 91

Den andra redaktören har också flyttat, från Söder till Alphyddans höjder.

Fredrik Trahn
Alphyddvägen 67, 10 tr
131 35 Nacka
Tel 08-718 14 62

Karin har flytt Stockholm för Tomas i Skövde.

Karin Glanshed
Gröna Vägen 22 A
541 51 Skövde
Tel 0500-886 20

Tommy "Disketten" Glanshed har också ny adress sedan en tid tillbaka.

Tommy Glanshed
Oxelvägen 36
138 00 Älta
Tel 08-773 36 48

Hasse Essets adress är:

Hans Esselöv
Ormingeringen 25 A, 1 tr
132 33 Saltsjö-Boo
Tel 08-715 97 94

När det gäller Jean Jacques så är vi lite osäkra på adressen, men vi tror att det är:

Jean Jacques Chiffelle
Björnstålgatan 4
121 48 Johanneshov

Notiser

Henrik Stjernström skall bli far!
Tranan undrar vad som händer med alla hans kompisar.

Flugan har kommit hem!

Gymnastiken upphör!

Efter den 16/1 så upphör gymnastiken för säsongen. Uppslutningen har varit alltför dålig under nov/dec.

Eva Olsén

Sveriges bästa gångorienterare Anders Asplund har ny adress:

Anders Asplund
Götgatan 26
116 46 Stockholm
Tel 08 640 65 71

Redaktionsruta

Redaktörer:

Jonas Andersson
Frölunda 1548
140 41 Sorunda
Tel 0753-442 91 arb 08-648 31 20
Fax arb 08-39 52 00

Fredrik Trahn
Alphyddvägen 67, 10 tr
131 35 Nacka
Tel 08-718 14 62

Sekreterare:

Skicka artiklar och notiser till
Göran Blomgren
Järå IF
Box 85
131 06 Nacka
Tel 08-716 76 43 Fax 08-716 06 80

Nästa nummer

Nästa nummer är ett månadsblad som går till posten den 3/2. Materialdag är den 25/1.
Skicka in bidrag redan nu!

